Nr. 33.

1932.

Gazeta Urzędowa

POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie **3 złote**. — Cena pojedyńczego numeru **30 groszy**.
Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. Pow. pokój 36.
Redaktor: Franciszek Bąk, st. insp. Wydz. Pow., tel. 148, 149, 2619.

KATOWICE, sobota, dnia 13. sierpnia 1932 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia władz.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 29. lipca 1932 r.
w sprawie zwinięcia Ekspozytury Celnej w Rybniku.

Na podstawie art. 4 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P Nr. 80, poz. 777) zarządzam co następuje:

Par. 1.

W okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Mysłowicach zwija się Ekspozyturę Celną w Rybniku.

Par. 2.

Likwidację Ekspozytury Celnej w Rybniku porucza sie Urzędowi Celnemu w Suminie.

Par. 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) Jan Piłsudski.

(Przedruk: „Monitor Polski" nr. 181 z dnia 9 sierpnia 1932 r.)

Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej

z dnia 30 lipca 1932 r.
w sprawie obowiązkowego zgłaszania zachorowań na twardziel (Rhinoscleroma.)

Na podstawie art. 4 ustawy z dnia 25 lipca 1919 r, w przedmiocie zwalczania chorób zakaźnych oraz innych chorób, występujących nagminnie (Dz. U. P. Nr. 67, poz. 402), § 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 18 stycznia 1924 r. w przedmiocie rozdziału kompetencji Ministra Zdrowia Publicznego (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 86) i art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 czerwca 1932 r. o przekazanie zakresu działania Ministra Spraw wewnętrznych w sprawach zdrowia publicznego Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 493) zarządzam co następuje:

§ 1. Moc obowiązującą rozporządzenia z dnia 12 lipca 1930 r. w sprawie obowiązkowego zgłaszania zachorowań na twardziel (Rhinoscleroma) (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 439), przedłużoną rozporządzeniem z dnia 21 stycznia 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 8, poz. 44) do dnia 31 lipca 1931 r., rozporządzeniem z dnia 21 lipca 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 541) do dnia 31 stycznia 1932 r. i rozporządzeniem z dnia 21 stycznia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 7, poz. 45) do dnia 31 lipca 1932 r., przedłuża się na dalsze 6 miesięcy.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Opieki Społecznej: Hubicki.

(Przedruk: Dz. U. R. P. Nr. 68 z dnia 9 sierpnia 1932 r.)

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 19. lipca 1932 r.
w sprawie cen soli.

Na podstawie art 11. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21. czerwca 1932 r. o przedsiębiorstwie „Polski Monopol Solny" (Dz. U. R. P. Nr. 52 poz. 497) zarządzam co następuje:

§ 1. Ustanawia się następujące ceny soli:

A. Sól przeznaczona na spożycie przez ludzi.

1. Warzonka w paczkach kartonowych:
   a) cena paczki z wartością soli wagi 1 kg. . . . . 46 gr.
   b) cena paczki z wartością soli wagi 1/2 kg. . . . . . . 25 gr.
2. Sól biała — cena za 1 kg. . . . 36 gr.
3. Sól szara — cena za 1 kg. . . . 26 gr.

B. Sól przeznaczona na cele przemysłowe i budowlano-rolnicze.

4. Sól na cele przemysłowe skażona lub nieskażona — cena za 50 kg. . . 3,75 zł.
5. Sól w bryłach dla bydła (sól spiżowa w kruchach lub omoki) — cena za 50 kg. 3,25 zł.
6. Sól bydlęca skażona — cena za 50 kg. 2,75 zł.

Przy sprzedaży soli przemysłowej skażonej innemi środkami aniżeli olejem mineralnym lub 2 proc. sody dolicza się do powyższych cen koszt skażenia.

§ 2. Przy sprzedaży soli, wymienionej w punktach 2, 3, 4, 5, 6, § 1, w oryginalnych opakowaniach monopolowych (workach) przedsiębiorstwu „Polski Monopol Solny“ oraz osobom uprawnionym do prowadzenia hurtowej sprzedaży soli względnie do sprzedawania soli na cele przemysłowe lub budowlano-rolnicze, przysługuje prawo doliczania do cen, wymienionych w § 1, kosztów wspomnianych opakowań (worków), określanych przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Solnego.

Przedsiębiorstwo „Polski Monopol Solny“ oraz osoby, o których mowa w ustępie poprzednim obowiązane są do bonifikowania na rzecz odbiorców pobranych ewentualnie kosztów opakowań monopolowych w razie zwrotu tych opakowań w dobrym stanie.

§ 3. Przedsiębiorstwo „Polski Monopol Solny“ może za zgodą Ministra Skarbu udzielać przy sprzedaży soli przeznaczonej na cele przemysłowe opustów od cen tej soli określonych w § 1.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: Jan Piłsudski

Przedruk: Dziennik Ustaw nr. 65 z dnia 30 lipca 1932 r.

Obwieszczenie Ministra Skarbu

z dnia 22. lipca 1932 r.

o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5. listopada 1927 r. w sprawie zmiany ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 97 poz. 855) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28. listopada 1927 r. w sprawie ustalenia trybu ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 109. poz. 932) ustalam na miesiąc sierpień 1932 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Minister Skarbu:
(—) Jan Piłsudski.

(Przedruk: Monitor Polski nr. 173 z dnia 30. lipca 1932 r.)

Zarządzenie Rady Ministrów

z dnia 21. czerwca 1932 r.

o zakazie rozpowszechniania i odebraniu debitu Pocztowego na obszarze Województw poznańskiego i pomorskiego oraz górnośląskiej części województwa śląskiego czasopismu p. t. „Danziger Allgemeine Zeitung.”

Na podstawie § 14 ustawy prasowej z dnia 7 maja 1874 r. (Dz. U. Rzeszy str. 65) zakazuje się rozpowszechniania z odebraniem debitu pocztowego czasopisma p. t. „Danziger Allgemeine Zeitung“, wydawanemu w Gdańsku w języku niemieckim na przeciąg dwóch lat na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego oraz górnośląskiej części województwa śląskiego.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:
(—) A. Prystor.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) Bronisław Pieracki.

(Przedruk; Monitor Polski nr. 143. z dnia 24. czerwca 1923 r.)

WYDZIAŁ POWIATOWY
KATOWICE
L.: O-1006/32.

P. Wiktorowi Kozłowskiemu, oglądaczowi mięsa w Kończycach przyznano za stwierdzenie włośni nagrodę w wysokości 30,00 zł.

Prezes
(—) Dr. Seidler.

Obwieszczenie Ministra Skarbu

z dnia 25. kwietnia 1932 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o opłatach stemplowych.

(Ciąg dalszy z nr. 32).

Art. 73.

Nie podlegają opłacie, przewidzianej w rozdziale niniejszym pisma, objęte artykułem 72, a stwierdzające:

1. należność nie przewyższającą 20 zł.
2. wykonanie umowy sprzedaży, od której już uiszczono opłatę, przewidzianą w art. 66 lub 67;
3. wykonanie umowy o sprzedaż przedmiotów monopolu państwowego, jeżeli monopol jest bądź sprzedawcą, bądź nabywcą;
4. wykonanie umowy o sprzedaż papierów wartościowych, monet, zagranicznych środków płatniczych, lub złota i srebra w sztabach;
5. wykonanie umowy sprzedaży materjałów budowlanych, przewidzianej w punktach a), d) art. 4 ustawy z dnia 29 kwietnia 1925 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. Nr. 51, poz. 346)
6. należność Banku Polskiego;
7. należność spółdzielni, określonej w ustępie trzecim art. 103, za towary, sprzedane członkowi, lub za towary, przez spółdzielnię od kogokolwiek kupione albo otrzymane w komis, o ile sprzedaż, względnie kupno, mieści się w granicach podstawowej działalności spółdzielni, określonej jej statutem. Uwolnienie to nie tyczy się rachunków między związkiem spółdzielni a spółdzielniami, należącemi do związku;
8. należność związku rewizyjnego (art. 68 i 70 ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach, (Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 733). wynikłą z działalności związkowej.

Wolne są od opłaty rachunki aptekarzy, umieszczane na receptach lub na odpisach recept, załączonych do lekarstw.

Art. 74.

Do uiszczenia opłaty od pisma (art. 72), sporządzonego w Polsce jest obowiązany wystawca; ma ją uiścić przed doręczeniem pisma odbiorcy.

Opłatę od pisma, sporządzonego zagranicą, ma uiścić strona, w Polsce zamieszkała, w ciągu trzech tygodni od dnia otrzymania pisma.

Skasowanie znaczków stemplowych może nastąpić nietylko przez przepisanie, początkowemi lub końcowemi wyrazami tekstu (art. 23), lecz także przez przepisanie datą skasowania oraz nazwiskiem lub firmą kasującego.

Podwyżkę stemplową (art. 42) oblicza się w wysokości 25-krotnej.

Do uiszczenia opłaty od rachunku, wystawionego przez spółdzielnię art. 1 ustawy z dnia 29 października 1920 r., (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 733) a wystosowanego do centrali handlowej, są obo-

wiązane solidarnie spółdzielnia i centrala, opłata ma być uiszczona przed upływem dwóch tygodni od doręczenia rachunku centrali.

Rozdział trzynasty.

Obrót papierów wartościowych.

Art. 75.

Opłacie stemplowej, przewidzianej w rozdziale niniejszem, podlegają:

a) umowy o sprzedaż papierów wartościowych lub o ich zamianę na inne papiery wartościowe, nie wyłączając umów o dostawę takich papierów;

b) pisma, wymienione w punktach 2 i 3 art. 66, o ile tyczą się papierów wartościowych.

Za sprzedaż uważa się również oddanie papieru wartościowego wierzycielowi celem spłacenia długu pieniężnego, a za zamianę — oddanie papierów wartościowych i otrzymanie w zamian za nie częściowo sumy pieniężnej, a częściowo innych papierów wartościowych.

Jeżeli umowę sprzedaży lub zamiany zawarł komisant na rachunek komitenta, to opłacie podlega również wykonanie umowy, zawartej między komisantem a komitentem.

Jeżeli choć jeden z kontrahentów, którzy zawarli umowę sprzedaży lub zamiany, względnie umowę komisową, wykonywa czynności bankowe, jak również jeżeli umowę zawarto za pośrednictwem maklera przysięgłego, opłata należy się bez względu na to, czy czynność prawna została stwierdzona ustnie.

W innych przypadkach opłacie podlega pismo, stwierdzające czynność prawną; za takie pismo uważa się również świadectwo, którem wystawca stwierdza, że papier wartościowy pochodzi od niego (świadectwo pochodzenia).

Przepisów rozdziału niniejszego nie stosuje się do kuksów dawnego typu (art 64, punkt I).

Art. 76.

Za pismo, stwierdzające umowę (art. 75, punkt a), uważa się również:

a) indos, umieszczony na imiennym papierze wartościowym;

b) pismo, którem bądź posiadacz imiennego papieru zawiadamia instytucję emitującą o przelewie, bądź instytucja ta przelew przyjmuje.

Do pism powyższych stosuje się art. 3.

Przepisanie własności papieru wartościowego w księdze instytucji emitującej może nastąpić tylko w razie uprzedniego uiszczenia opłaty. Instytucja emitująca, która dokonała przepisania własności mimo nieuiszczenia opłaty, jest obowiązana solidarnie z podatnikiem (art. 80) do uiszczenia opłaty i podwyżki (art. 42 i art. 80, ustęp ostatni).

Artykułu niniejszego nie stosuje się, jeżeli przejście własności imiennego papieru wartościowego nie następuje na skutek sprzedaży lub zmiany, lecz wynika z innego tytułu.

Art. 77.

Wolne są od opłaty stemplowej:

1. obrót obligów Państwa Polskiego, listów zastawnych Państwowego Banku Rolnego, temczasowych zobowiązań tego banku do dostarczenia listów zastawnych oraz obrót wylosowanych papierów wartościowych i płatnych kuponów od papierów wartościowych;

2. sprzedaż zagranicznych środków płatniczych lub ich zamiana na inne zagraniczne środki płatnicze;

3. zamiana papierów wartościowych na inne odcinki papierów tego samego rodzaju, jeżeli łączna wartość minimalna jednych i drugich jest ta sama;

4 zamiana świadectwa tymczasowego na dowód ostateczny;

5. zamiana papierów wartościowych wskutek ich konwersji;

6. wymiana akcyj z powodu powiększenia lub zmniejszenia kapitału zakładowego albo z powodu fuzji spółek akcyjnych;

7. kupno przez instytucję kredytową własnych listów zastawnych lub innych obligacyj własnych, wypłaconych tytułem podwyżki, jeżeli następuje bezpośrednio po ich wydaniu dłużnikowi;

8. spłata pożyczki, otrzymanej od instytucji kredytowej w jej własnych obligacjach (listów zastawnych i t. d.) obligacjami tego samego rodzaju;

9) zamiana listów Państwowej Renty Ziemskiej na listy zastawne przewidziane w art. 33 ustawy z dnia 28. grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 1, poz. 1).

Art. 78.

Za podstawę wymiaru przyjmuje się:

a) przy sprzedaży — łączną wartość wszystkich zobowiązań kupującego; nie dolicza się jednak wartości odsetek bieżących, ani też wartości kuponów już płatnych, ale jeszcze nieodciętych;

b) w razie stwierdzenia umowy zapomocą świadectwa pochodzenia (art. 75, ustęp przedostatni), — wartość papierów (art. 8) w braku daty na świadectwie pochodzenia i niemożności jej ustalenia przyjmuje się, iż świadectwo zostało sporządzone w dniu dojścia do rąk władzy skarbowej;

c) w innych przypadkach — wartość papierów (art. 8)

Przy zamianie należy uiścić opłatę dwukrotną, a mianowicie od nabycia papierów wartościowych przez każdego z kontrahentów.

Art. 79.

Opłata wynosi:

a) o ile chodzi o akcje, kuksy, lub inne papiery wartościowe o niestałem oprocentowaniu — 0,2 proc.,

b) o ile chodzi o papiery wartościowe o stałem oprocentowaniu — 0,05 proc

Jeżeli jednak obaj kontrahenci wykonywają czynności bankowe, to stopa wynosi w przypadkach przewidzianych w punkcie a) — 0,05 proc. w przypadkach, przewidzianych w punkcie b) — 0,01 proc.

Jeżeli — poza przypadkami, wymienionemi w ustępie poprzednim — umowa, zawarta za pośrednictwem maklera przysięgłego, nie jest tranzakcją giełdową (§ 29 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28. grudnia 1924 r. o organizacji giełd: (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr. 23, poz. 209), jak również, gdy kontrahenci, z których żaden nie wykonywa czynności bankowych, zawarli umowę bez pośrednictwa maklera przysięgłego, to opłata wynosi w przypadku, przewidzianym w punkcie a) — 0,5 proc., w przypadku zaś, przewidzianym w punkcie b) — 0,1 proc.

Minister Skarbu może obniżyć stawki opłat, wymienione w niniejszym artykule, nie wiecej jednak niż do połowy, w wypadkach:

a) gdy się to okaże potrzebne w celu ożywienia obrotu papierów wartościowych;

b) na zasadzie wzajemności, jeżeli jeden z kontrahentów ma mieszkanie lub siedzibę w kraju, a drugi zagranicą.

Art. 80.

Do uiszczenia opłaty, przewidzianej w niniejszym rozdziale, są obowiązani:

1. makler przysięgły, jeżeli pośredniczył przy sprzedaży lub zamianie;

2. w braku takiego pośrednictwa:

a) ten z kontrahentów, który ma mieszkanie lub siedzibę w Polsce, jeżeli drugi z nich znajduje się zagranicą;

b) ten z kontrahentów, który wykonowa czynności bankowe, jeżeli drugi z nich czynności takich nie wykonywa, a obaj mają mieszkanie lub siedzibę w Polsce;

c) zbywca, gdy obie strony wykonywają w Polsce czynności bankowe;

d) obaj kontrahenci solidarnie, jeżeli obaj znajdują się w Polsce, a żaden z nich nie wykonywa czynności bankowych;

e) nabywca — w przypadkach, wymienionych w punkcie b) art. 75.

Makler (punkt 1) może od każdego z kontrahentów żądać zwrotu połowy opłaty.

Makler oraz osoby, wykonywające czynności bankowe, uiszczają opłatę gotówką, bez wymiaru urzędowego (art. 25) i bez zastosowania art. 14; nabywca w przypadkach, wymienionych w punkcie b) art. 75 uiszcza opłatę według zasad, podanych w art. 14 i 71, wszyscy inni według zasad ogólnych (art. 14, 20 — 24 oraz 27 — 32).

Minister Skarbu władny jest ustalić sposób stwierdzenia tranzakcyj papierami wartościowemi, dokonywanych przez osoby, zajmujące się czynnościami bankowemi, oraz przez maklerów.

Podwyżkę stemplową (art. 42) oblicza się w przypadkach, przewidzianych w rozdziale niniejszym, w wysokości 25-krotnej.

Rozdział czternasty.

Pisma, tyczące się spraw rzeczowych na rzeczy cudzej.

Art. 81.

Pismo, stwierdzające umowę o ustanowienie, względnie przeniesienie:

1. służebności gruntowej;

2. prawa użytkowania;

3. prawa używania lub mieszkania albo służebności ograniczonej;

4 ciężaru rzeczowego —

podlega opłacie stemplowej w wysokości 1 proc. od wartości (art. 6-10) prawa na rzeczy cudzej, o ile nie mają zastosowania przepisy o opodatkowaniu spadków i darowizn.

Pisma, wyżej wymienione, tyczące się nieruchomości, położonej zagranicą, podlegają opłacie w wysokości 5 zł.

Artykuł niniejszy nie dotyczy ciężarów rzeczowych, wymienionych w punkcie 3 art. 64.

(Ciąg dalszy nastąpi).

DRUKARNIA SIEMIANOWICKA, (właśc. P. Pronobis) Siemianowice Śląskie, ul. Staszyca 17, tel. 8.